

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/9/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420201345
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8420201345.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovanému: K. V., B.. XX.XX.XXXX, O. X. Y. XXX/XX, XXX XX V., zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. Maroš Zima, s.r.o. so sídlom Okružná 1945/107, 061 01 Stará Ľubovňa, IČO: 47 234 831, o zaplatenie 3.120,85 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 10Csp/77/2020-125 zo dňa 01.10.2021, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Mení rozsudok vo výroku I. tak, že žalobu zamietá.

II. Priznáva žalovanému nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100 % voči žalobcovi, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.838,93 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.838,93 eur od 21.02.2019 do zaplatenia a to v mesačných splátkach po 153,25 eur, pričom prvá splátka sa stane splatnou 20. deň mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti rozsudku a ďalšie splátky vždy do 20. dňa toho ktorého nasledujúceho mesiaca až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.“

2. Citoval ustanovenie § 54a, § 100 ods. 1 a 2, § 101 a 103 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), § 1 ods. 2 a 8, § 7 ods. 1,2,4,15 a 16, § 9 ods. 2 písm. k) a § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj ako „ZoSÚ“).

3. V odôvodnení uviedol, že sa v prvom rade vzhľadom na ust. § 54a Občianskeho zákonníka zaoberal otázkou, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy možno vymáhať, teda či nie je premlčané, pričom zistil že premlčané nie je. Žalobe však nemohol vyhovieť v celom rozsahu, lebo sa jednalo v danom prípade o bezúročný a bezpoplatkový úver. Súd prvej inštancie vychádzal z fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a to jednak s poukazom na § 11 ods.1 (pre nesprávne uvedený údaj o RPMN podľa § 9 ods.2 písm. k/ ZoSÚ) a tiež z dôvodu podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ. Zaoberal sa

povinnosťou veriteľa pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Vychádzajúc zo žalobcom predložených dôkazov konštatoval, že v danom prípade veriteľ poskytol žalovanému vysoký úver napriek tomu, že nepreukázal, že by mal náležite preverenú výšku jeho výdavkov. Žalobca nepreukázal ani prihliadnutie na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Odmietol tvrdenia žalobcu, že je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi a nestačí mať preukázaný len príjem spotrebiteľa, lebo zákon jasne hovorí o preverení údajov nielen o príjme, ale aj o výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, čo žalobca nepreukázal, že náležite preveril. Ak žalobca chcel presvedčiť súd, že náležite preveril výdavky žalovaného, bol povinný predložiť či označiť dôkazy, z ktorých pri tomto preverení a zistení takého výsledku o výdavkoch vychádzal, čo neurobil. Ani neuviedol, akým spôsobom mali byť výdavky preverované, či vychádzal len z tvrdenia žalovaného, alebo to aj nejako preveril, ak áno, ako. Ak sa veriteľ uspokojí len s tvrdením žalovaného, je to nepostačujúce, keďže nejde o náležité preverenie bonity. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by náležite skúmal a vyhodnotil bonitu žalovaného v zmysle § 11 ods. 2 vety druhej ZoSÚ v kontexte s § 7 ods.1 citovaného zákona, čo spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Navyše medzi náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých nedodržanie má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, patrí v zmysle § 9 ods.2 písm. i) a k) ZoSÚ aj uvedenie úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a ročnej percentuálnej miery nákladov. Vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženej úverovej zmluvy konštatoval, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere správne uvedenie týchto náležitostí neobsahuje. Na základe uvedeného žalovaný mal veriteľovi vrátiť len sumu poskytnutého úveru t.j. 3.500 eur. Žalovaný v konaní potvrdil, že vyplatená bola mu suma 3.500 eur, jej vyplatenie súd prvej inštancie mal za nesporné. Na nároky z úverovej zmluvy žalovaný doposiaľ uhradil len sumu 1.661,07 eura. Súd prvej inštancie preto mal za preukázaný vznik nároku veriteľa na úhradu úverovej istiny vo výške 1.838,93 eura a v tomto rozsahu preto žalobe vyhovel.

4. V závere súd prvej inštancie navyše konštatoval, že zosplatnenie tvrdené žalobcom nemal za platné a preto naň neprihliadol. Nedôsledné skúmanie bonity dlžníka spôsobilo aj dôsledok vyplývajúci z § 11 ods. 2 vety prvej ZoSÚ, a to ten, že nie je možné úver predčasne zosplatniť. Právny úkon žalobcu o zosplatnení je preto v rozpore s týmto ustanovením a preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatný. Pre úplnosť dodal, že žalobca síce predložil súdu upozornenie - „predžalobnú upomienku“ s doručenkou na dôkaz upozornenia žalovaného na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a tiež oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 23.12.2017, no nepredložil žiaden dôkaz o tom, že toto oznámenie žalovanému skutočne odoslal, resp. doručil do sféry dispozície, pričom žalovaný jeho doručenie poprel. Žalobca teda nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by bolo preukázané, že by právny predchodca žalobcu skutočne doručil oznámenie žalovanému, že vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval ho k úhrade zosplatnenej sumy úveru a kedy sa tak malo stať.

5. Vzhľadom na výsledok konania a pomer úspechu strán (cca 56,08 % ku 43,92 % v prospech žalobcu) súd prvej inštancie na rozhodnutie o trovách konania aplikoval § 255 ods.2 zákona č. 160/2015 Z.z Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, keď navyše zistil aj dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP, ktoré vzhliadol v okolnostiach veci, ktoré viedli k uplatneniu nároku, v pomeroch žalovaného a v jeho postoji v konaní, keď prihliadol na to, že žalobca uplatnil nároky z úveru, ktorý v skutočnosti bol bezúročný a bez poplatkov, a to dokonca z hneď viacerých dôvodov uvedených v § 11 ZoSÚ, teda tak podľa odseku 1 pre nedodržanie náležitostí zmluvy ako aj odseku 2 pre zanedbanie skúmania bonity žalovaného. Navyše súd prvej inštancie vzal na zreteľ postoj žalovaného, ktorý bol ochotný uzavrieť zmier so žalobcom v rozsahu práve tej istiny, ktorá nakoniec aj súdom bola priznaná, načo žalobca nepristúpil, keď trval na všetkých uvedených nárokoch.

6. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov I. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalovaný uviedol, že je nepochybné, že daný spor je spotrebiteľským sporom a podľa ZoSÚ pokiaľ je postúpenie určitých pohľadávok upravené v osobitnom zákone, súd je povinný ex offo skúmať, či sú dodržané ustanovenia príslušného zákona upravujúce podmienky pre postúpenie pohľadávky. Nedodržanie týchto zákonných predpokladov totiž vyvoláva absolútnu neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky s poukazom na § 39 OZ, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči

dobrým mravom. Poukázal na ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a s tým súvisiace splnenie zákonných kumulatívnych podmienok na postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu taktiež považoval za dôležité prihliadnuť na to, či boli splnené podmienky na postúpenie práv zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravené v § 17 ods. 1 ZoSÚ, ktorá je úpravou lex specialis vo vzťahu k § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Bol toho názoru, že pôvodný žalobca, ani jeho právny predchodca nepredložil žiaden doklad o doručení alebo aspoň o odoslaní oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Síce na č. 1. 17 spisu sa nachádza listinný dôkaz a to Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 23.12.2017, avšak žalovanému takého Oznámenie nebolo nikdy doručené ani nebol o ňom vyznamenaný. Toto oznámenie je treba považovať aj za neurčité. Za tohto stavu neboli splnené podmienky na platné vyhlásenie úveru za predčasne splatný. Keďže termín poslednej splátky bol dňa 20.02.2021, došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá nebola splatná. Ak uvedené predpoklady nie sú splnené, potom pohľadávka banky nie je postupiteľná a teda postúpenie je objektívne neprípustné. Takéto postúpenie potom je v priamom rozpore so zákonom a ako také neplatné v zmysle § 39 OZ. Súd pritom na túto neplatnosť prihliada z úradnej povinnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný považoval postúpenie pohľadávky za absolútne neplatné, preto namietal aktívnu legitimáciu žalobcu v tomto konaní. Žiadal, aby bol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušený a aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol a konanie zastavil, príp. aby po zrušení rozsudku veci vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie. V prípade úspechu v konaní si žalovaný uplatnil právo na náhradu trov konania.

7. K odvolaniu žalovaného podal vyjadrenie žalobca. Uviedol, že za účelom preukázania jeho aktívnej legitimácie súdu predložil výzvu jeho právneho predchodcu zo dňa 26.10.2017, ktorou preukazuje splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný napriek písomnej výzve jeho právneho predchodcu svoj dlh nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko žalovaný napriek výzve jeho právneho predchodcu zaslanej do jeho dispozičnej sféry bol viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho dlhu, týmto boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Svoju aktívnu legitimáciu v tomto spore preukazuje taktiež oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu uvedenú žalovaným v zmluve o úvere. Ďalej poukázal na to, že Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru bolo žalovanému zaslané formou obyčajnej listovej zásielky, doručenkou preto nedisponuje. Pred vyhlásením splatnosti úveru však bola žalovanému zasielaná výzva, tzv. predžalobná upomienka v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, ktorej obsahom bolo aj upozornenie na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru. Žalobca je toho právneho názoru, že nijakým výkladom ust. § 53 ods. 9 OZ nemožno vyvodiť záver, že zákonodarcou vyžaduje 2 úkony pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, jednak výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ku ktorým musí byť preukázané doručenie oboch listín. Žalobca má vzhľadom na uvedené za to, že boli splnené podmienky na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

8. K vyjadreniu žalobcu podal vyjadrenie žalovaný, ktorý zotrval na dôvodoch podaného odvolania voči rozsudku súdu prvej inštancie a nesúhlasil s tvrdením žalobcu.

9. Podľa § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

10. Odvolací súd výzvou zo dňa 11.11.2022 vyzval strany sporu na vyjadrenie na prípadné odlišné právne posúdenie v zmysle § 382 CSP. Podľa odvolacieho súdu v doterajšom konaní nebolo aplikované ustanovenie § 17 ods. 1 CS, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2011 Z. z. o bankách a zmene a doplnení iných zákonov a § 39 Občianskeho zákonníka.

11. K tejto výzve sa vyjadril žalovaný, ktorý sa plne stotožnil s právnou argumentáciou uvedenou v písomnom podaní Krajského súdu Prešov zo dňa 11.11.2022, nakoľko táto plne korešponduje s ním uvádzanými skutočnosťami uvedenými v napadnutom odvolaní. Žalobcovi nevzniklo platné postúpenie pohľadávky, nie je aktívne legitimovaný, preto žiada, aby bol napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušený a aby odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

12. K tejto výzve sa vyjadril taktiež žalobca. Vo vzťahu k preukázaniu aktívnej vecnej legitímácie uviedol, že ide o pohľadávku nebankového subjektu, spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s, ktorej vlastníkom sa banka stala až následne, v dôsledku zlúčenia subjektov. Vzhľadom k tomu, že jeho právny predchodca nedisponoval bankovou pohľadávkou, nie je možné na tento prípad aplikovať postup podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2011 Z.z. o bankách. Postup podľa tohto ustanovenia možno aplikovať len na pohľadávky, ktoré vzniknú banke, resp. pobočke zahraničnej banky. Ohľadom preukázania splnenia podmienok podľa § 17 ZoSÚ uviedol, že zosplatnenie pohľadávky bolo medzi stranami dohodnuté vo všeobecných obchodných podmienkach - čl. 12.2 platných v čase uzavretia zmluvy. V tomto spore preukázal, že žalovaný bol v omeškaní s plnením čo i len časti svojho záväzku ako aj skutočnosť, že pôvodný veriteľ ho preukázateľne vyzval na jeho splnenie písomnou výzvou zo dňa 26.10.2017. Žalovaný predmetnú výzvu neprevzal v odbernej lehote. Nakoľko žalovaný bol viac ako 3 mesiace v omeškaní so zaplatením svojho dlhu, jeho právny predchodca pristúpil k zosplatneniu pohľadávky v celosti ku dňu 19.12.2017. Žalovaný bol o zosplatnení upovedomený v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru listom zo dňa 23.12.2017, ktoré mu bolo zaslané formou obyčajnej listovej zásielky, doručenkou preto nedisponuje. Dodal však, že nijakým výkladom ust. § 53 ods. 9 OZ nemožno vyvodiť záver, že zákonodarca vyžaduje 2 úkony pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, jednak výzvu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, ku ktorým musí byť preukázané doručenie oboch listín. Žalovaný sa dorúčením upozornenia podľa § 53 ods. 9 OZ, za ktoré sa dá považovať predžalobná upomienka, s obsahom takéhoto upozornenia oboznámil. Následne pôvodný veriteľ využil možnosť predčasného zosplatnenia úveru, ku ktorému úkonu síce žalobca nepredkladá doručenkou alebo doklad preukazujúci odoslanie listiny na poštovú prepravu, nakoľko predmetná listina o zosplatnení úveru má deklaratórny charakter, pričom účinky nastávajú spätne oboznámením sa žalovaného s obsahom listiny o zosplatnení úveru. Mal za to, že Rámcovou zmluvou a Prílohou č. 3 rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá potvrdzuje prevod žalovanej pohľadávky, došlo k postúpeniu pohľadávky banky na postupníka spoločnosť Intrum Slovakia, s.r.o.. Postupca Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 03.02.2021 oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky v súlade s ust. § 526 ods. 1 prvá veta OZ. Predmetný dokument bol žalovanému zaslaný na adresu uvedenú žalovaným v zmluve o úvere. Oznámenie bolo žalovanému doručené 05.02.2021. Tvrdil preto, že uvedeným postupom si pôvodný veriteľ (postupca) splnil svoje povinnosti spojené s postúpením pohľadávky na postupníka.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. So zreteľom na obsah odvolania žalovaného bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania. Keďže výrok, ktorým bola žaloba čiastočne zamietnutá žalobca odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov odvolania žalovaného v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a nesprávnymi skutkovými zisteniami, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

17. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (23.02.2016), veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

18. Podľa § 11 ods.2 zákona ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (23.02.2016), ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

19. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (28.01.2021), práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu(18b) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

20. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 27.07.2020 sa pôvodný žalobca, obchodná spoločnosť P. domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 3.120,85 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.12.2017 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania

22. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. zastúpená sprostredkovateľom KT FINANCE, s.r.o. a žalovaný uzavreli písomnú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového spotrebiteľského úveru žalovanému vo výške 3.500 eur. Žalovaný mal tento úver podľa zmluvy splatiť 60 mesačnými splátkami vo výške 97,71 eur splatnými vždy k 20. dňu v mesiaci s prvou splátkou splatnou dňa 20.03.2016, pričom v zmluve je uvedené, že celková suma je 5.862,60 eura, celkové náklady spotrebiteľa sú 2.362,60 eura. Termín konečnej splatnosti je uvedený 20.02.2021.

23. Listom označeným ako Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 23.12.2017 pôvodný veriteľ žalovanému oznamoval, že jeho dlh z úverovej zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu naraz.

24. Z Notárskej zápisnice číslo N 3283/2017, NZ 54215/2017, NCRIs 55029/2017 zo dňa 11.12.2017, mal odvolací súd za preukázané zlúčenie obchodných spoločností Consumer Finance Holding, a.s. so spoločnosťami P. a spoločnosťou P. ktoré sa stali jej univerzálnymi právnymi nástupcami.

25. Uznesením zo dňa 17.02.2021 č.k.10Csp/77/2020-65 súd prvej inštancie vyhovel návrhu žalobcu, Všeobecnej úverovej banke, a.s na zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom sporu z pôvodného žalobcu na obchodnú spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto IČO: 35 831 154 a pripustil, aby vstúpila do konania na miesto žalobcu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.03.2021 a súd prvej inštancie ako so žalobcom ďalej konal s obchodnou spoločnosťou Intrum Slovakia, s.r.o.

26. V danom prípade sa nepochybne jedná o spotrebiteľskú zmluvu, ktorú uzavrel právny predchodca žalobcu, v právnom vzťahu založenom predmetnou zmluvou vystupujúci voči žalovanému ako právnická osoba, ktorá v rámci predmetu svojho podnikania poskytuje úvery a na druhej strane tohto zmluvného vzťahu je žalovaný ako fyzická osoba, ktorý čerpal finančné prostriedky na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Na základe uvedeného preto súd prvej inštancie správne

predmetný právny vzťah charakterizoval ako vzťah spotrebiteľský (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Úverová zmluva bola uzavretá podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a keďže ide o spotrebiteľský úver, aj podľa ZoSÚ.

27. Súd prvej inštancie sa zaoberal skúmaním posudzovania bonity žalovaného pred uzavretím úverovej zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu. Dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu nepostupoval s odbornou starostlivosťou, tak ako mu to ukladá zákon. Žalobca nepreukázal preverenie výdavkov žalovaného tak, ako zákon vyžadoval. Došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa zistiť konkrétnu výšku výdavkov, nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca, resp. jeho právny predchodca nepreukázal, že by náležite skúmal a vyhodnotil bonitu žalovaného v zmysle § 11 ods. 2 vety druhej ZoSÚ v kontexte s § 7 ods. 1 citovaného zákona, čo spôsobilo dôsledok vyplývajúci z § 11 ods. 2 vety prvej ZoSÚ, a to ten, že nie je možné úver predčasne zosplatiť (právny úkon žalobcu o zosplatnení je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný), ako aj bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Na základe uvedených skutočností priznal žalobcovi nesplatenú časť istiny vo výške 1.838,93 eura s príslušenstvom a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

28. Voči výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti však žalobca nepodal odvolanie a nenamietal záver súdu prvej inštancie o porušení povinnosti žalobcu, resp. jeho právneho nástupcu posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Učinil tak len žalovaný a to voči vyhovujúcemu výroku. Odvolací súd teda viazaný odvolaním a odvolacími dôvodmi nepreskúmaval zamietavý výrok vychádzajúci zo záveru súdu prvej inštancie o strate práva veriteľa úver predčasne zosplatiť, a tiež o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru pre porušenie zákonných predpokladov a v tejto časti ho považoval za vecne správny.

29. Žalovaný v odvolaní namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu z dôvodu nesplnenia podmienok podľa ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ, a to postúpenie nesplatenj pohľadávky na súčasného žalobcu.

30. V súlade s § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ právny predchodca žalobcu mohol písomnou zmluvou postúpiť len pohľadávku proti žalovanému po konečnom termíne splatnosti úveru alebo pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru. Uvedený predpoklad musel byť splnený v čase postúpenia pohľadávky. V danom prípade v zmysle § 11 ods. 2 prvá veta ZoSÚ pre porušenie § 7 ods. 1 ZoSÚ došlo na strane veriteľa k strate oprávnenia vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Z uvedených dôvodov nedošlo k zosplatneniu úveru zákonným spôsobom a nebola tak splnená podmienka podľa § 17 ods. 1 písm. b) ZoSÚ, a to že pohľadávka sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru (podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere termín konečnej splatnosti je 20.02.2021). Zároveň nedošlo k postúpeniu pohľadávky po konečnom termíne splatnosti, keď k jej postúpeniu došlo už 28.01.2021. Uvedené závery znamenajú nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu a v konečnom dôsledku zamietnutie žaloby.

31. Na základe uvedeného odvolací súd postupom podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietla.

32. O trovách prvoinštančného a odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V celom konaní bol v dôsledku zmeňujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu úspešný žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov celého konania voči neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).